

40

P. lat. rec.

103

W

P. lat. rec. ~~Ep.~~ 103 ².

Andrelinus

W

416 333 577 000 14

W4 P. lat. rec. 103a

42208.
P. Fausti Andre

lini Foroliviensis Poete Lau-

reati atq; oratoris clarissimi Epistolæ
puerbiales cū suis argumentis lō
gelepidissime, nec minus
sententioſe.

P. Fausti ad illustrem Franciæ Cancellariū
Guidonem Rupefortem epigrāma.

Haftenus antiqua strinxi, noua carmina lege
Nunc laxo certis verba ligata modis,
Fastidita petit varium mea musa palatum
Non vno est semper mensa paranda cibo.
Primum igitur parui fructum donamus agelli
Crescat vt auxilio copia larga tuo.
Si forte aspirans de rupe Fauonius adsis,
Cornua foeturæ plena recentis erunt.

FAVSTVS ILLVSTRI FRANCIE

Cancellario Ioanni de Ganay Mece-
nati suo felicitatem.

A Gerem diffusiore tecū epistola illustris can-
cellarie, ni tantā molē sustineres, vt athlas il-
le celifer esse videaris. Helleboro nec pauco
sane indiget, qui loquaciore quā par sit, Theriāte refe-
rat, apud eū p̄sertim, cui nō modo supuacanea nō le-
gendi, sed ne respirādi quidē ociū supsit. Quid enim
oportuno locutore stultius aut dici, aut excogitari po-
test. Itaq; laconē potius quam turturē insequar, ne &
plexior fiam quā ipse velim, & tu plus equo degraue-
ris. Extreme siquidē demētie foret, in eā me garrulita-
tem incidere, quā in aliis dānandā duco. Guidoni ru-
peforti puerbiales ac morales (nescio quas) epistolas
iccirco dedicādas censui, qm̄ nihil vnq; p̄termittebat
quod ad me, vel iuuandū, vel ornandū attineret, Nā
quo altiori fastigio eminebat, eo hūaniorē se p̄bebat
in oēs, p̄sertim litterariū nominis p̄fessores. Quanq;
inter eos sum ego tanq; nycticorax ad solē, vel nihil
vel parū admodū intuens, Ingrati, mēdaces itē, ac es
alienū cōflantes, grauissime quidē apud Persas ple-
ctebant, sed in ingratos seuerius, quā in alios animad-
uertebat, q̄ nihil tā detestabile sit q̄ collatū in se be-
neficiū nō agnoscere. Maior insuper adagialiū apud
me epistolarū aceruus cōgeritur, que nihil aliud om-
nino, preter publicū affectant. Ne semp̄ inter charta-
ceum puluereūq; sitū immarcescāt. Eas cui iustius, q̄
aut tibi aut germano fratri deuoueā, certe habeo ne-
minē, vtpote q̄ vtriq; vsq; adeo obstrictus sū, vt nūq;

verbis consequi possim Nō mihi si centū lingue sint,
oracp centū, ferrea vox. Esto infaceto rure, infacetio-
res nugas offerā. Artaxerxes Persarū rex nō tam do-
nū, quā donantis animū, exosculatus est. Nec eos diū
aspernant, qui cū tura nō habeant, salsa tm̄ mola litet.
Vale O & presidiū, & dulce decus meum,

P. Fausti Andrelini Foroliuiēsis poetę regii. Ad
illustre Frācie Cancellariū Guidonē Rupe
forte Prouerbialiū moraliūq; epistola-
rum liber primus,

¶ ARGVMENTVM EPISTOLE PRIME.

¶ Q; hactenus in pducendo tm̄ carmīe insudauerit, nūc demū solutā orationē aggrediat.

•
I existimarē illustris Cācellarie, me eo in al-
bo esse, in quo vel antiq; vel recētiore oras-
tores inscribūtur nihil certe aliud facerē, q; aut noctuam aquile, aut testudinē pesago cōmiscerē.
Oratoriū em̄ munus, non mō primoribus labiis nō gustauī, nec extremis digitis attigi, sed ne a limie qdē salutauī. Nō nihil sū conatus illud peniculatim effig-
are, ceterum vix ad vmbra pxiū accessi, q; opī ma-
nus artificiūq; defuerit. Sub censurā aleāq; tuā veni-
hoc (quicqd est) vmbrailis simulachri. Quū iudiciū
habeas ad perpendiculū adamussimq; quadratū, nō
tantum erepidam (vt Appelleus sutor) sed totam po-
teris imaginem non indigne censere. Nihil inuenies
omnino qd vel Demosthenis, vel Ciceronis lucernā
oleat. Nam in carmine producendo omnē ferme etatē
consumpsi, atq; vtinam exquisito potius, quam

numeroſo Vergiliū (vt ait Seneca) illa felicitas inge-
nii ſoluta oratiōe deſtituit, Nō inficiant, cū alii tum in
primis verſiculus ille cōſularis. Ciceronē: alioqui lati-
ni parentē eloquiū: inuitis (vt aiunt) muſis ceciniffe O-
fortunatā natam me cōſule Romā. Felix qui, adiuuā-
te natura, potuit vtrūq; dicendi genus aſſequi. Omis-
quippe ars repugnāte natura (ſi Quintiliano crediē)
vel parū vel nihil prorſus valet, De me inter orato-
res (vt ingenue fatear) iure dici pōt protritū ac vulga-
re puerbiū. Nūquid & Saul inter pphetas? Sed vo-
lui multa deguſtare, quippe qui ſaſtidientē habeā ſto-
machū. ex diutina ſcribēdi carminis agitatione. Qui
aut fieri poteſt, vt poeticā q; calleat, oratoriā autē ig-
noret, quū ex ipſo carmine pedestris oratio pfluxerit
Alia eſt (vt ſcis) noſcendi fili rō, alia vero contexendi.
Exercitatiōe cōſumat q; quid natura arteq; percipit,
vbi abſit exercitatio ibi aut naturalis, aut artificialis pe-
ritia vt ceſſet neceſſū eſt, cum tota virtutis laus (vt pre-
clare ſcriptum eſt a Cicerone) in ipſa tantum actio-
ne conſiſtat. Itaq; vt demum ex tabula manū tolle-
rem, tumultuaria ſuccifuaq; lectione recognoui non
nullas (quoad potui) epistoſas, quas iādiu ad varios (ſi-
cut mos eſt) vel amicos vel inimicos, p;cipitaueram
Eas tibi nuncupatim dico deuoueoq;. Dixeris fortas-
ſe & merito qdē. Quid mihi Fauſte cū epistolis iſtis
tuis, ſiculis gerris, perſicisq; nugis vanioribus? Scio
ego mi ſuauiſſime, Guido, haud illas eſſe, que precla-
ris ac maximis tuis in me bñficiis rñdeant, ſed vt auc-
toritate tua elephātos ex muſcis facias, & paruo pedi-
magnos calceos circūdes, ſi eq; boniq; feceris, forſitan

ex arido pumice ea in futurū scatebit aqua, cui (vt ar-
rogātiuscule loquar) vel exūdās Nilus iuideat. Vale.

ARGVMENTVM EPISTOLE. II

¶ Amico recōciliato aut raro aut nunquā fidēdū.

Ogerer pfecto Antoni more sardinio pfu-
c sius dissolutiusq; ridere, q̄uis Licinius cras-
sus seu Phociō Heraclitusue, aut Philippus
Romanorū impator forem, quos iccirco agelastos, id
est irrifibiles nūcuparūt, q̄ ille semel in uita, hi vero ri-
serint nūq̄. Quis ita frōtem caperat supciliūq; subdu-
cit, qui plane Democritū ageret domi forisq; cachina-
nantē exclamantemq; illud Encretii carmen, O cecas
hoīm mentes, o pectora ceca Quū tu qui litteras, ne
de facie quidē agnoscis, in omnes tū doctos tū mori-
geratos oblatres. Qd' certe peride est, ac si audeat vl-
culex elephantē mordere, vel formica leonē tondere.
Nō ignorabas de duobus corporibus vnā candēq;
esse & meam & fernandi aīam, sicuti amicitie candor
ac vis exigit. Que demū (auctore Salustio vera est)
quū idem velle idemq; nolle accesserit. Tu vero tam
sancte tanq; feruenti bñuolentie inuidēs, laud quaq;
erubuisti, tanq; is q̄ frōtem pfrictam habeas frigidā
inter nos aquā suffundere. Quod cū olfecissemus, nō
iniuria cēsuiumus, te aut noctuā inter cornices, aut ali-
num inter simias habendū Dii boni q̄ verax est plau-
tinū illud. Lupū esse hoīem homini, non hoīem, qui
qualis sit nō nouit, Nūc demum vela vertis, studeſq;
duos parietes ex vna fidelia dealbare, & vno saltu du-
os simul apros capere, Nam subinde dicere soles ope-
ra nostra, ita ad vnguē leuigata, pluteumq; ac dea-

morſos vngues ſapientia, vt ne a Momo quidē carpi
queant eos in preſenti melle dulcoras quos otius aloē
in amaricaſti, ne preſtoleris reciprocā laudatiōis talio
nem. Hoc em̄ eſſet mutuū mulos ſcabere, ſeneſq; ſe-
nes cōfricare, nos alterius frictione haud ſane indige-
mus, vtpote qui vngues habeamus eā ad rē nō inha-
biles. Nos qui nobiſcū habitamus, nō extra nos que-
rimus, noſtriſq; nos pedibus metimur, Chilonis pre-
ceptū imitātes, p̄foribus templi Apollinis inſcriptum
gnothyſeauton, id eſt noſce teipſum. At tu duabus ſel-
lis infides, ſempq; aque inheres, nec in ſolido cōſiſtis
vnquā, tanta vteris & fluctuatiōe & incōſtantia, nō
ne hoc eſt vel cothurno inſtabilius, vel nebula vani-
us in pariete depicta te mō hunc modo illū pro viris-
bus ſauciare. Deinde illatū abs te vulnus demulcere.
Tota via totoque celo aberras ſi arbitraris nos in ſaxo
venditare, non ſunt nobis oculi lolio viciati, quin ſer-
pente aquilaq; acutius itueamur. Quorſum tēdat pal-
pans & ſubdola hec adulatio nec tantū aque lethes bi-
bimus vt perſi ſimus immemores, ſic in aſſentatores
excandescatis, Bellū hoc excute totū, quid nō intus
habet, ne talpas putes, qui nō vlularū mō, ac lyncum,
ſed etiā caprearū oculos habeāt. Velim tibi pſuadeas
bifrontes nos lanos eſſe, in quos a tergo nequeat vel-
ciconia pinſere, vel aſinus auriculas mouere, vel canis
liguā exerere. Te qui nō nouit tollat, illiſq; cētones ſar-
cias qui albus an ater ſis neſciat. Nos aut nō potes vl-
lo quouis pacto ſupplantare, qui te ab vnguiculo ad
ſummū capillū, quiq; intus & in cute exploratū habe-
amus. Vna manu panē oſtentas, altere lapidem celas.

Quod quidē est litū melle gladiū offerre, monstrum
alere, clauū clauo trudere, tragulā iicere, fabricā stru-
ere, palpū obtrudere teque vestitu ac creta occultare.
Introrsus turpē, sed summa in pelle decorū. Neq; a si-
mulata crocodilli natura alienum, qui viso a se homie
statim illachrimat, eundemq; mox deuorat. Hinc cro-
codilli lachryme tanquā fecte deuittandeq; nomināt.
Tibi q̄optime quadrat, qđ de ficto falsoq; amico scri-
ptum est ab Horatio, Hic niger est, hūc tu romane ca-
ueto Sed quid horatiū p̄fero, tametsi ab hieronymo
& doctus & acutus appellat, cū sub ouina pelle cauē-
dos lūpos p̄cipiat redemptor ille noster, qui solus est
nō tam renum quā cordiū p̄scrutator, p̄scaris tū quis-
dem in aere, in mariq; venaris, si ex palinodia exora-
re recōciliationē credas Prius testudo leporem cursu
p̄uertet, currusq; bouē trahet, quā hoc v̄sa me vel fer-
nando impetres. Semel staterā transilisti. Nō est am-
plius hyrundo sub tectū admittenda. Inimico recōci-
liato aut raro aut nūquā fidas. Imputādū est pisci si re-
diens ad euasum semel hamum deprehēdat. Stultum
est dicere nō putaram. Frustra Neptunū inuocat qui
secundū patitur naufragiū. Veterem pelliculā haud
facile exuit, qui iā diu fraudibus occalluit. Nōne om-
nia tam ciuilia quā pontificia iura p̄clamant, eū semp
malū fore qnē semel malū fuisse cōstiterit, eodē prefer-
tim maligni genere Nos neq; austeros admodū neq;
inexorabiles ariopagitas dixeris, An nescis malo no-
do malū cuneū q̄rēdū eē. Si tibi machera est & nobis
vrbina, sua ē & formicis ira, si a frōte a tergoq; dilige-
ti⁹ cōsiderasses in eadē prora ac puppi remū duxisses

ab ouoq; ad mala vsq; ahenus iter nos mur⁹stetisses
Te vt eitemus ansā dedisti, fenestrāq; apuisti. Capra
gladiū quo mactaretur adiuenit. Faber quas fecit cō-
pedes ipse gestat. In expuentē recidit quod in celū ex-
puit. Suo forex indicio periit. Potes tu qui malī fontē
reperisti, tuoq; iumento accersisti, cū ouidiana Phylli
de nō immerito cōqueri. Heu patior telis vulnera fac-
ta meis. Proprio ligone seipsum pcutere, vinetaq; sua
cedere, ac in factā a se foueam decidere, quā imprudēs
incautūq; sit, vel lippis atq; tōsoribus notū est. Esto
in pristinam nostrā necessitudinē recipiaris, dic sodes
dic inquā, cui nam vsui esse possis in re presertim litte-
raria: ei nempe cui & canis in balneo. Quid graculo
cū fidibus? quid asino cū lyra? qd sui cū amaracino?
vide quanti te faciamus, vel laudantē vel vituperantē
vino vendibili haud opus est suspensa hēdera. Canis
qui plurimū latrat perraro mordet, Qui ex seipsis de-
pendent, & tibi & tuis simillimis laqueū mandāt, me-
diumq; vnguē ostendūt, Non elephas culicē, nec dē-
tati edentulos curant, Puerile est, fulgur ex vitro me-
tuere. Vale.

¶ ARGVMENTVM EPISTOLE, III.

¶ Q. Aeneis ab omībus intelligat, dubiā
habens cum Iliade palmam,

Contra fluminis tractū adniterer (suauissimē

c Delisi te minimo puocarem, essemq; Ica-
ro ac Phaetonte, ne dicā gigātibus audatior

Si te qui emuncias purgatasq; nares habeas, naso sus-
penderem Nō cuiusq; est nasum habere, nec Chorin-
tum petere, sed sepius holitor valde opportūe loqitur

Latet & sepius sordido in panno sapientia, non sum
ego neq; Harpocrates, neq; Angerona, quorū alter
ab Aegyptiis, altera ab Rōanis obligato obsignato
q; ore depingebat ad silentiū videlicet indicandum,
vnde vice prouerbii a luuenale vsurpat, digito cōpe-
sce labellū, Noscis dentē esse lingue claustrum, ne aut
tanquam cicada obstrepat, aut rana seriphia obmūte-
scat. Tantalus ob garrulitatē ad inferos est detrusus,
Amicle autem tacēdo periēre, Omnibus in rebus (te-
ste philosopho) damnanda est defectio Ne simus ex
his de quibus dicit Horatius dum vitāt stulti vitia in
contraria currunt. Cui astipulatur & Neothericū il-
lud adagiū, haud quāq; aspernandū. Incidit in scyllā
cupiens vitare charibdim, seu mauis & aliud Incidit
in prunas cupiens vitare patellam, non ab re Flaccus
īquit. Est modus in rebus sūt certi deniq; fines. Quos
vltra citraq; nequit cōsistere rectū, quare vt est apud
Homerū Circe Vlyssē admonebat Extra vndā &
fumū lōge compelle carinā. Qui vero errantē intue-
tur, neq; mutire quicquā audeat, ac si oleū in ore ferat
non tam in culpa est quā si ille idem aberraret, Sicut
apud Athenienses piaculum erat, erranti viam non
monstrare, ita & mōstranti nō credere. Neq; supcili-
um corruges, si Cato in Catonē inciderit, ac tecū plau-
stro loquar, Mec remulco, sed plena vtar velificatiōe.
Audiēdus sep est, cui (vt Lacedemonio Apollini) q̄te-
tuor insunt aures. Bos lassus fortius (vt refert Hiero-
nymus) pedem figit in quē iunicus seu Darhes in En-
tellum procumbit, quorsum hec? vt itelligas in Enei-
de, quam tu propediem es aggressurus agnū natitare

leonemq; submergi, neq; in ea reperiri qd' pueri cla-
mitant sese in faba reperisse. In virgiliana nuce, quo al-
tior nucleus absconditur, eo ignotior medulla latitat,
nec eam queuis sus penetrat, Eneidos ego glaciē Par-
rhisiis abscondi, foresq; apui, nec semel coactus sum ca-
put scabere, viuosq; ac crudos vngues arroderē. Nō
enim mihi, neq; intus canebam. Nimirum circulum
absoluit atq; omnium pūctum refert qui Gordii no-
dos in Eneide veluti Alexander gladio dissoluat, qd'
quis secus censeat cornicum oculos cōfixerit, Habet
Virgilius cum Homero dubiam (vt Satyricus testat)
facientia carmina palmam Vrsina lingua ita Eneida
effigiauit, vt instar mundi (auctore Macrobio) con-
structa videat. Nam vt mundus, ita & Aeneis rerum
diuersitate concinnatur, si Crassi grauitatem. Crispi
breuitatem. Frontonis siccitatem. Ciceronis copiā,
Plinii Symachiq; pinguedinem floriditatem ac deni-
q; riui lenitatem, torrentisq; impetum requiras, in
vna tantum Eneide comperies, que quidem vna
est in omibus, & omnia in vna. Despumat illius vin-
demia ex variis hincinde racemis vndecim annos se-
lecta, eoq; prelo expressa, quale antea latini degusta-
rant nunquam. Defecatur & in ea vinum omniū pa-
lato ambrosia nectareq; suauius. Vix incepte a Ver-
gilio eneidos tanta fuit fama, vt Sextus Propertius
predicare non dubitauerit.

Cedite Romani scriptores, Cedite Graii

Nescio quid maius nascitur Iliade.

¶ Cui Ouidius astipulatur scribens. Et profugum
Eneam alte primordia Rome. Quo nullum latio cla-

rius extat opus, Maro ad Augustū rescripsit de Aeneas suo, tantam quidē rem inchoatā esse, vt pene mentis vitio defecisse videretur. Papinius Vergiliū Simiā non erubuit Thebaida duodecim a se annos elucubrata hūc sibi alloqui. Nec tu diuinā eneida tenta Sed longe sequere, & vestigia semper adora. Alexander Romanus Imperator dormiturus iubebat sp̄ ceruicali Vergiliū supponi, sicut & Homerū Alexander Macedonū rex, ille vt ad Aeneā hic ad Achillem typum sese fingeret. Vergilius nullius expertis discipline, neq; laude (vt inquit Macrobius) extollitur, neq; vituperio deprimiū quem Augustinus scribit, propterea a paruulis legi, vt videlicet poeta omnium preclarissimus atq; optimus teneris annis ibibatur, nec ita facile obliuione aboleri queat. Caue igitur ne illotus pedibus tam diuinā interpretationem attentes, sis & caput absq; lingua pedariāq; sententiā sequaris neue canis ex Nilo bibas. Caue inquā ne remis velisq; nauiges, & sero phryx sapias. Ardea incassum aquam culpat Vtere vsurpato ab Augu. Cesare pro uerbio, speude bradeos, Id est festina lente, nam vt Catoni placet sat cito, si sat bene. A seipso fallitur, qui sibi est aut Suffenus, aut Meuius, Sose autē fallere nihil est neq; vanius neq; perniciosius. Vale.

¶ ARGVMENTVM EPISVOLE. IIII,

¶ Non esse antiquatis, oblitteratisq; verbis vtendum

Doleo in īmensū qd̄ haften^o ad parietē, seu potius ad mortuū vba feceri, qd̄ qd̄ sis asinus stramen pluris faciens, quam aurum, etem mētis inops est, q̄ sanctū

cani det, ante suem rosas, margaritasq; dispgat. Si cō-
gitassem nihil retibus trahere, nunq; certe pressissem,
quem cogor in presentia pollicē vertere. Surdo asela-
lo narrata est fabella, quū dolam, qua tu ad rubricam
leuigareris attuli Quid loquendi sartagine abuteris,
ac mecū quasi cum matre Euandri sermocinaris? Ve-
tus rancidūq; lardum sapit, qui verba multis iā secu-
lis oblitterata, & a sequenti demū etate exauctorata re-
uocare in lucem studeat, sempq; in ore habeat, aut ve-
nosum Acciū aut verucosum Pacuuium. Quēadmo-
dum & is qui p fureo pane apludā, pro fetido vi-
no floces vsurpabat, Et impator hadrianus adeo ves-
tustatis amator, vt Ciceroni Catonē Vergilio Enniū
Salustio Ceciliū ptulerit, eademq; iactatione de Ho-
mero ac Platōe iudicauerit. Quoties q̄ties admonui
vt & atticis Gellii noctibus inuigilares, & in Macro-
bii apud Vectium symposio conuiuareris, illic si pre-
ceptorem nō austris immisisses, audiuiesses vtiq; viuē-
dū esse moribus preteritis q̄ honesti, q̄ sobrii, q̄ mo-
desti fuerint, p̄sentibus aut verbis loquendū audiui-
ses, & C. Cesarē a toto cetu summo plausu exceptum
qui primo de genealogia libro scriptum reliqt, inso-
lens atq; infrequēs verbū tanq; scopulū euitandum
esse nisi vsu renascat, penes quē vis est (vt testat. Ho-
ratiū) & norma loquēdi. Saltantē camelū facit q̄ anti-
quā recētoribus ruditatē ostētat. Infecūdi q̄ppe inge-
nii est premōstrantē (q̄q̄ illi debetur plurimū) nō ex-
cedere. Haud īmerito posteri & de deo & de natura
cōquererent, si qd̄ maiores, vel labore vel īdustria ex-
cogitarūt, nō possent & minores illud idē & melius

fortassis comperire, dummodo ea rerum curiositate
exagitarent, ad quā prisci neruos oēs intēderūt. Nō
aliis nec plnribus certe mēbris q̄ & nos simus, cōpa
cti erāt, neq; ingenio nepotibus p̄starent, nisi p̄ gna
uitate ignauia, p̄ cōtemplatiōe torpēdo, p̄ vigilia sō
nus obreperet. Quo iunior eo sane p̄spiciatior. Es tu
me hercle senex bis puer, immo sp̄ puer. Nō addā am
plius, ne verbū quidē vnū, iexpertus est agricole anno
sam arborē trāsp̄lantare. Quis funem in puteū demit
tat, scienterq; deiectum extrahat? Dure ceruici paran
da est securis. Vale.

• ¶ ARGVMENTVM EPISTOLE .V.

¶ Nō habendū esse cū femina commertium.

Ereor mi Francisce ne aqnam in cribrū ingē
v • ram, bouēq; ad ceroma mittā, q̄ scilicet ad
corpus scribā absq; pectore. Quippe q̄ sis
vel pistillo retusior, vel betho aere crassior. Nōne iu
re cēsendus es Horestē Labeoneq; insanius nōne ex
clamare libet satyricū illud O medici mediā ptundite
venam Cum meretritia voragiē vsq; adeo immerga
ris, vt inde ebullias nuncq;. Cur anticyram non aduo
las, vt illic helleboro cerebrum expurges Ira naso de
cidat dum te aceto abluam, dumq; hucus ad viuum
attingam Qui quod nō debet agit, qd' nō vult adina
uenit. Nescis insane nescis feminam amplecti, nihil ali
ud omnino esse, quam aut hamum deuorare, aut dia
boli viscario intricari, aut in sinu ignem quo exura
ris deferre. Virū enim ac mulierem tanquam ignē
paleamq; nunquam insufflare cacodemon cessat, do
nec & accendat, & inflammet, Muliebri commertiu

equē profecto, atq; igniuoma chymera euitandū est.
Semper flamma fumo est proxima, stipula quum pa-
ximat, statim ignem incendit, oleūq; flammis adiicit.
Quoties feminam adis, existimes te iferni (vt ait Hie-
ronymus) ianuam ingredi, sathanēq; sagitta penetra-
ri. Femina siquidem fuit ab initio peccati aucupatrix:
eritq; semper inexhaustus malorum fomes, qd' nō ig-
norans Origenes, feminam inquit esse peccati caput,
diaboli arma, paradyfi expulsionē, delicti matrē, anti-
que legis corruptionem. Nullū extat in femina mem-
brū, qd' vel auaritiā, vel latrocinīū, vel proditiōē,
vel ingluuiem, vel luxuriā hoīes brutificantem, nō
redoleat. Pro quibus explēdis, quid contra ius fasq;
perpetrauit, tum maiorū nū minorū exemplorū
adeo latus est campus, vt satius sit tacere, q̃ pauca di-
cere. Nunq̃ alte excogitabit, qui seminarum accessi-
bus gestiet, Scortum si, vt cepisti, cōsectaberis, ex plu-
moso statim glaber fies, viuusq; ad cutem tōdeberis.
Illud em̃, vt nō inscite a Plauto scribit, mare est, vt est,
qd' des deuorat, nūq̃ abūdat, immo mare nō est ma-
re, sed meretrix mare est acerrimū Ethiopē dealbat q
feminam collaudat. Bonam vel nullam vel phenice-
rariorem comperies, Ecquid demum coitus est, nisi
virium eneruatio, & vt Hipocrates prodidit, leuis q
dem morbus comitialis. Quapropter interrogatus,
Pythagoras quando concūbendum esset, cum te ip-
so (respondit) infirmior fieri volueris. Vulgatum est
& apd' grecos adagiū de milesiis, q luxu neqtiaq; dis-
fluētes, oē virilitatis robur pdiderāt, palai potes anal-
cimoī milesior, id ē milesii qndā fortes ac si euiratos ef-

feminatosq; dicerent, Cur igitur porcus ex Epicuri grege inuolueris? Cur latrine stercore depasceris? Cur sentine sordes imbibis. Cur Sardanapali incētiuis ad libidinem plumis obdormitas, stertisq; quinta dū linea tangit vmbra. Nōne in mentē venit Epictetus ille philosophus, qui interrogāti Hadriano impatori quidnā amor esset, Respondisse fert. Ociosi pectoris molestia, in puero pudor, in virgine rubor, in femina furor, in iunene ardor, in sene risus, in derisore delicti nequitia. An ignoras luxuriam leonino capite serpentinaq; cauda depingi? quoniā voluptati soror est tristities & penitentia merorq; comites subsequuntur. Facile syrenū cātus pterit qui Vlyssē agat. Veneris stimulos diffringes, si fociū fugias, studiū frequentes, cōtemplatiōe rapiaris, ab immodico cibo vinoq; abstineas. Ociosa quippe mens per illicitas sepius cogitatiōes euagatur, a quibus abest semp sublimiū rerū meditatio. A comico insuper poeta doceris, sine Cererere & Baccho Venerem frigescere, quia (vt Hieronymi verbis vtar) Proxima sunt ori genitalia Vinum in quo (teste apostolo) luxuria est, ebrietatis incestusq; origo fuit. Noe primo reperto a se vino inebriatū, & demū a filio derisum cōstat. Lothopeā patrē, cū filie inebriassent, ad incestū atq; infandū cōcubitū illexerūt. Vt hoī cicuta venenū ē, ita & vinū, sicuti scribit Aristoteles ad Alexādrū. Nec iuria Anacharsis retulit vitē vuas tris pducere, vnā scilicet voluptatis, alterā ebrietatis, tertiā cōtumeliarū. Retulit et Esopus primā craterā ad siti, scd am ad hilaritatē ttiā ad voluptatē qrtā ad insanīā ptiere Dido Virgiliana exoptat

in mensa Bacchum leticie datorem, q̃ & alius sit furo-
ris minister. qui Alexandrū illum magnū impulit ad
interimendum cōuiuiam, quem pximiorē chariorē-
q̃ habebat, necnō ad diruendā Presepolion cōspicu-
um totius orientis caput. Lōge plura dicerē nisi hac
de re vberius scripsissem eo in ope, qđ de domesticis
externisq̃ cōuiuiis inscribit̃. Vt igitur receptui canā
summatimq̃ cū Hieronymo cōcludam, non tam eth-
nei ignes vulcania tellus, nō Veseuus et Olympus tā-
tis ardoribus estuant, vt iuueniles medulle vino ple-
ne, & dapibus inflāmate. Vale & memineris luxuri-
osam iuuentam senilem esse penitentiam.

¶ ARGVMENTVM EPISTOLE. VI.

¶ Temporis iactura nihil esse, neq̃ perni-
tiosius, neq̃ detestabilius.

Icuti & assentari nescio, ita & mētiri nō pos-
sum si vel illud vel hoc possem, neq̃ in te, ne-
q̃ in alios certe abuti vellem. Domicianum
videlicet imitatus agnitos postremo a se adultores
reiicientem, & Epaminundam ne ioco quidem men-
tientem. Assentari parasiticum est, mentiri vero: in
qđ grauius apud persas animaduertebatur: aut frau-
dulentum, aut irrisorium. Socrates qui primus mora-
lem philosophiam ex celo in terram deduxit, nefas es-
se arbitrabatur aut veritatem occulere, aut mendaci-
um concedere. Ne azellus in pungentem recalcitres,
errantemq̃ in viam ducenti eque gratias ac terrestri
deo agas Homo nanq̃ homini deus est. Vtar autē
laconica dicendi breuitate, vt intelligas posse me &
angusta copiose (a verbo absit inuidia) & copiosa

strictim differere. Non possum non succensere te nā
tum esse, vt tantum numerus sis, ac fruges absumas,
brutumq; referas nō hominem, nec certe videas nisi
solum qđ adest quodq; p̄sens est, vti bestia ratiois
expers, qua qui abutitur, is est iūre inter pecora con-
numerandus. Si Sisyphi saxum reuolueres, nō ita si-
neres iuuentam in ventum abire Nec esses pythago-
re oblitus precipientis duo tēpora esse q̄maxime cō-
sideranda, mane scilicet & vesp̄eram, Ob id aiebat Ca-
to reddendam esse ocii rationem. Scribit & idem cui
Cicero astipulatur, primum Scipionem affricanū nū-
q̄ minus solum fuisse quam cū solus, nec minus ocio-
sum q̄ cum ociosus esset Ocium quippe absq; litteris
mors est, inquit Seneca, ac viui hominis sepultura, An-
tonius pius insequentis temporis adeo habēdam ra-
tionem ducebat. vt a minimo quoq; sciscitaret quid-
nam de se diceretur, emendans que bene reprehensa
erant. Temporis iactura nihil est neque perniciosius
neque detestabilius. Lucro apponitur quidquid vel
die vel nocte elaboratur. Solon vnus ex septem sapi-
entibus dicere solebat, se quottidie aliquid addiscen-
tem consensescere, Plato ita libros affectabat, vt rex
Dion suis diceret, Aristippus semper pecunias petit
Plato semper libros, Ingrediens lectum Aristoteles,
plumbeam manu pilam sumebat, que cum in subie-
ctum vas eneam decideret, dormientem ad studium
excitaret, Cleantes puteorum aquas hauriebat hor-
tos irrigabat, vt interdū commodius posset in stu-
dium philosophiæ incumbere. Vnde vulgo phrean-
thles, id est hortorum irrigator cognominatus est.

Apelles picture venustate insignis nūq̃ tam occupā-
tam diem egit, quin artis lineā duceret. Qd̃ & in pro-
uerbiū cessit. Nulla dies sine linea. Plinius perire om-
ne tempus arbitrabatur, quod litteris non impartire-
tur. Tanta illi erat temporis parsimonia, vt cū lector
quedam perperam euunciata repetiisset, dixerit ea in
terpellatione se amplius decem versus pdidisse. Ori-
genes neq̃ cibum sumebat absq̃ erudita lectiōe, ne-
q̃ manus habuit vnq̃ pugillari vacuas, semper medi-
tabatur Hieronymus quod ad dei tabernaculū affer-
ret. Augustinus Hieronimum obnixę orat vt se non
tanq̃ in scripturarum campo ludentem, sed in moni-
bus anhelantem adiuuet, qui q̃uis & senex & episco-
pus esset, tamen paratus erat (vt ipse inquit) a puero
nondum anniculo edoceri. Taceo numerosam exem-
plorum syluam, ne ea composito coegisse in vnum vi-
dear ad inanem potius ostentationem, quam ad legi-
timam tui & admonitionem & reprehensionem. Vt
preterita vnda relabi nequit, ita nec elapsum tempus
reparari. Secunda currus rota, tametsi eodem in te-
mone, nūq̃ tamen potest primā attingere. Ad qd̃
alludens Persius sic ait in ignauum ad meridiem vsq̃
stertentē Nam q̃uis prope te, q̃uis temone sub vno.
Vertentem sese frustra sectabere canthum. Cum ro-
ta posterior curras, & in axe secundo. Arbitraris for-
sitan semper imberbes te malas habiturum O quan-
tum est in rebus inane, si mortales eodem in statu vs-
quequaq̃ permanerent, frustra igitur hominem &
Cato bullā, & Seneca vas q̃ssum fragileq̃ iactatu nū-
cupasset, frustra Mālius cecisset. Nascētes morimur,

finisq; ab origine pēdet, frustra senex ille Idumeus ex
clamaret, sese sicut fenum aruisse. Quorsum idem des
fleret hominē quasi florē egredi cōteriq;, ac velut ym
bram auferere. Quorsum antiquitas genio flores of
ferebat, nisi vt esset quā ocyssimē vite non immemor,
q; flos mane virēscens & ante vesperam arescēs, hūa
ne vite typum imaginēq; pre se ferat Nemo nostrum
est mane q; (vt refert Seneca) pridie fuerit, quū flumī
num more rapiāmur interq; loquēdum immūtem
quemadmodum fluctus fluctū, sic & dies diē trudit,
vnde fit vt nō ab re Flaccus dixerit. Singula de nobis
anni predant euntes. Quid plura? si lōgissimā nostrā
vitam cum eternitate conseras, in eadem pene breuis
tate erit, qua bestiole quedam sunt, quas Aristoteles
Cicerōq; commemorant apud flumē ab Europā pō
tū influens, vno eodēq; die & nascētes & morientes.
O quā verissimū est Horatii carmē. Vite summa bre
uis spē nos vetat inchoare lōga. Multa siqdē inter os
& offam, multa inter manū & mentū mīta iter calicē
et sup̄ma labra accidere pnt Sicuti Anceo Antinoōq;
ac Chalcāti euenisse legit, vt obiter Andragorā Cor
nelium Senectiōem Cēsares duos Aulum Pompe
iū Lucium Vallam Iulium medicum Appium Sa
nseium Anacreontem poetam repentino inopinōq;
fato oppressos conticescam. Ista & id genus alia pen
sitabis si tibi occurrerit Ouidianum hoc distichon
Dum vires anniq; sinunt tolerate labores. Sic vobis
nullum tempus abibit iners. Preparaes senectuti non
iniussu a Platone viaticum, nulliquā casui obno
xium, vt quo te conseras illud tecum tanquā securus

Bias de portes . Inexhaustum indefessumq; Hercule
imitaris, qui in ea qua tu es adolescentia, voluptarias
omnes illecebras abdicauit, seque vni tantum virtuti
addixit, q; voluptas momētanea sit (vt voluit Plato)
malorum esca, virtus autem eterna laborum merces.
Nec; Achillem aspernandū putes qui breuem (vt est
apud Homerū) vitam maluit cū gloria, quā longissi-
mam absq; gloria . Semp Catonē pre oculis habeas,
quem affirmat Cicero ita ad extremā vsq; senectutē
vixisse, vt se frustra natum non existimaret Vale,

¶ ARGVMENTVM EPISTOLE, VII.

¶ Q; pueri ab optimo p̄ceptore cādidis tū .

litteris tū moribus sint imbuēdi,

Pero certe pilam fore meam Franciscē amā-
tissime, si nec; tu sis rubo arefacto p̄fractis-
or, nec; ego asellum male parentem in ru-
pes protruserim . Adhuc hastam non abiitio nec ha-
rene cedo, in quam cum tecum digladiaturus descen-
derim, haud in reciariū (si sapias) ferula depugnabis,
sed digītū exeres, herbamq; (ni fallor) porriges, nec;
Turnū pudebit Ence manu cecidisse, immo toto au-
diēte theatro exclamabis Tua est Fauste Lauinia cō-
iunx, Costas ferro minus transadigā, vt te demū pe-
nitentem intuear, nec; preceptoribus monita veluti
aquam mortario contundentem. Quis non mare ce-
lo commisceat, vt eandem cantilenam recitā quum
tu vix pubescens studeas quottidie, nunc hoc, nunc
illud scortum demolere vt Salax ille iuuenis, a Cato-
ne Cenforio redargutus, q; semper fornicem inhabi-
taret, & quod iniquiore animo est ferendum, a peda-

gogo non modo non reprehendaris, sed tota impu-
ne luburra permittaris sparsisse oculos. Ambo cere-
te digni estis, qui ad areopagum citemini, cui nisi yta-
riusq; vitioratio comprobetur, haud mediocrem (vt
par est) penam luetis. Non ita profecto lasciuires, si
fuisses ab eo, vt decuit hec edoctus, iccirco puerum
pretexta indui, vt ex purpure rubore ingenuitatis
pudore regatur, cordisque figuram in bulla ante illius
pectus annecti, vt eam inspiciens demum se ho-
minem cogitet, si corde prestiterit. Sumpta autem vi-
rili toga, amplius non oportere nucibus ludere nec
a senis latere, quoad possit & liceat vnquam discede-
re, sicuti & Alcibiades a Socrate, & Cicero a Sceuo-
la aut nūq; abcesserūt aut raro, vt verū esse videatur,
quod a Satyrico poeta conscriptum est. Quedam cū
prima refecentur crimina barba. Alia vita, alia dieta
alii dies aliam vitam, aliosq; mores postulant. Non
eadem est etas, non mens, Paulus Christi apostolus
quum esset admodum paruulus, omnia vt paruulus
& loquebatur & agebat, demum vir effectus omni-
no paruulum euacuauit, vetusq; fermentum expure-
gauit. Preceptor qui non tam litteris quam mori-
bus insignitur, est cum ab aliis tum a te potissimum
eligendus. Oportet enim puerum (si Aristoteli est
credendum) perinde a pedagogo atque cupiditatem
a ratione gubernari. Natura tenacissima est eorum,
que rudibus animis perceperit. Iuxta Flacci carmen.
Quo semel est imbuta recens seruauit odorem Te-
sta diu, Verum deteriora vsque adeo tenatius inhe-
rent, vt elui possint nūq;.

pelus, quam in bonum vitia conuertuntur. Spartani
cuium suorum oculos a contemplanda asiatica ionia
caq; luxuria retraxerunt, cum aliquāto faciliorem vir
tutis ad luxuriam, quam luxurie ad virtutem transi
tum viderent. Leonydas pedagogus Alexandrum
Philippi Macedonum regis filium vitiis quibusdam
imbuit, que robustū & magnum quoq; regem sunt
prosequuta, Neq; Aristoteles, cui ille postea operā
dabat, potuit vitium extirpare a puerili institutione
imbibitū, adeo a teneris (vt inquit Virgilius) assue
scere multum est. Plato cum quendam alea luden
tem redarguisset, ille autem diceret, quā parua o Pla
to reprehendis At non paruum est (respondit) con
suetudo. Quis Platonem nō audiat in libro de sanc
titate admonentem in primis iuuenum curam susci
piendam esse, vt quam optimi viri fiant, quemadmo
dum bonum agricolorem teneriores primum plan
tas curare decet, ac aliis deinceps prouidere. Si sco
le literis prodescent, moribus autem obessent, potius
or Quintiliano videtur bene viuendi ratio, quam v
l optime sciendi. Plura quidem scire, aut bene beateq;
viuere summam esse laudem affirmat Augustinus, si
facere vtrunq; non possis longe melius esse bene vi
uere q̃ plura scire. Percunctante quopiam quenam
pueris discenda forent, hec inquit Agesilaus quibus
viri vsuri sint, Sed quoniam Horatius memorie pro
dedit, neminem absque vitiis nasci, optimumq; esse
qui minimis vrgeatur. Preceptoris virtutes, non vi
tia sunt imitanda, sicut Rome apher quidam, qui pre
ceptoris alioqui eruditissimi, se omnino emulum pu

tabat, si eius lingue stridorem & oris tantum vitia ex-
primeret Neque vitii esse ait Hieronimus hominē vnū
laudare in aliis & ī aliis accusare. Extollit in Tertulia-
no ingeniū, sed heresim dānat In Origene miratē scri-
pturarum scientiam, non tamen recipit dogmatum
falsitatem In Didymo, & memoriam et super trinita-
tate fidei puritatem predicat, in ceteris que Origeni
male credidit, ab eo se retrahit. Quemadmodum do-
ctus preceptor, ambobus (vt aiūt) brachiis stictim
est amplectendus, ita & indoctus manibus pedibus-
que reiciendus. Nemo non esurit, qui cum famelico
degit, Ex imperita officina, non nisi expers artifex
exit Mali corui malum ouum nascitur. Mala arbor
haud bonos fructus parit. Alcybiades pugno ma-
gistrum percussit, qui se non intelligere Homerum
fatebatur, adiuitque alium homeri nō ignarum. Ale-
xandro magno impensius adhereas dicere solito, se
a Philippo patre viuendi, ab Aristotele vero precep-
tore bene viuendi rationem & causam esse assequi-
tum. Philippus epistolam ad Aristotelē scripsit, qua
diis gratias agebat, quod sibi contigisset Aristotelis
temporibus Alexandrum nasci. Hoc etiam de Socra-
te fecisse Platonem constat. Iure igitur cecinit Iuvena-
lis. Diū maiorum vmbris tenuem & sine ponderē ter-
ram. Spirantesque crocos & in vrna perpetuum ver
Qui preceptorem sancti voluere parentis Esse loco.
Dedi absynthium melle (vt sentis) conditū. Dulcia
ymes nutriūt, amara vero aut expellūt aut enecāt. Va.

¶ ARGVMENTVM EPISTOLE. VIII.

¶ Labores ocio anteponendos.

St mihi sane quam difficillimum Philippe,
omniū quos terra sustinet ignauissime, aut
aruncam aut venusinam in te satyram non
scribere, qui in vtrancū aurem, ac in vtruncū oculum
ceu vitulus marinus ita obdormites, vt a somno ip-
so, videaris eo ramo quassatus, quo virgilianus Pa-
linurus soporatus depressusque est. Nec a graui isto
lethargo queas neque a me neque ab alio excitari, quā-
uis aqua calidissima abluaris, voceque stentorea ite-
rum atque iterum conclamiteris. Gliris somno turgesc-
cis. Quod dubie cene assuescas Esopi patina soporem
irritas. Ad nature necessitatem somno est indulgen-
dum, quod amplius est, ad inertiam, pernitiemque
est. Additur vite, quod somno demitur. Nam dū
aliquid (vt ait. M. Varro) musitamus, pluribus cer-
te horis viuimus. Audi quid de somno (vt alios in-
terim conticescam) dicat Ouidius Stulte quid est som-
nus, gelide nisi mortis imago. Longa quiescendi tē-
pora, fata dabunt. Disce & a Plinio, gallos excitā-
dis in opera mortalibus, rumpendoque somno esse a
natura genitos, cum sole cubitum euntes, quinq;que
castrensi vigilia ad curam laboremque reuocantes. Nec
solis ortum cautis pauentes obrepere Agesilaus lace-
demoniorum rex somno eo (vt refert Plutarchus)
utebatur, non qui imperaret, sed cui a rebus gerendis
imperaret. Alexander magnus dicere solebat, duobus
se potissimū causis mortalitatem fragilitatemque hūanā in-
telligere, sono scz & coitu, quos sola nature infirmitas pa-
reret. Studio aduersat sonus. Illud elucubrationis ē. hoc
aut laxationis aut desidię. Simpliciter sorbereque difficile ē

Nasturtium, quo Perse pro somno utebatur, non pa-
pauer, tibi est edendum, nec eorum similis efficiare, qui &
ocium laboribus, & rubiginem splendori prestare putant.
Si tuis te pingo coloribus, mihi tamen istuc neque serit ne-
que metit, nolo tibi esse nec tutor nec patruus. Sed ne a
more Horatiano sim alienus Alba linea, omnem vite
colorem exequor. Satyricorum partes sunt ne sibi qu-
dem ipsis parcere, ut demum in alios tutius liberiusque
inuehantur, tuto linguam contra ceteros stringit, qui
anterior se se mantica intueatur Est enim scenico non
indignum, si Clodius accuset mechos. Catilina Cethe-
gum In tabulam Sylle si dicant discipuli tres. Et de vir-
tute loquuti clunem agitent. Nemo non nouit Cice-
ronianum in Catilinam morsum, debere omni vitio
carere, qui in alium sit paratus dicere. Ecquid demum
inertia est, nisi nascens in latebris languor, ex otio tor-
poreque proueniens, que quidem ab Atheniensibus non
aliter in forum, quam delictum aliquod protrahebatur, ut
ad laborem industriamque excitaretur. Tibi aurem
quidem vellico, ceterum penelopes telam retexo. Quum
tu cuculo, lacerta, lupo ceruario, ac curioe sis obliuio-
sior, adeo mentem habes cymeriis tenebris atrio-
rem. Non forsan culmos excutiam in eos, qui albis affec-
tant equis precedere. Quicque tuo ipsius exemplo deter-
reantur ab huiusmodi inertia. Optimum est aliena
bene uti insania. Iuxta carmen illud vulgi sermone periti-
tum. Felix quem faciunt aliena pericula cautum. Vale.

¶ ARGUMENTVM EPISTOLE. IX.

¶ Quia ideo epistolas scribat adagiis scatentes, quia
paucis magna & moralia complectuntur.

Odum Andrea si in scyrpo queris, & apia-
nas, tricasq; inuestigas cum a me petis, cur
epistolas scribam vndiq; adagiis scatentes,
vixq; ab Apolline intelligibiles, iuxta epigramma-
tū illud. Nō auctore tuis opus est, sed Apolline ver-
bis, filum disrumpam mansumq; in os inferam. Po-
steaq; māmē lallare, & buas atq; papas infantiliter bal-
butire non desinis. Ne scilicet videaris aquam ex pu-
mice, aut ab asino lanam postulare, linumq; lino con-
nectere, & ab eo velle nandi modum ediscere, qui nū-
quam vel cortice v' vesica natauerit. Ego (vt scias) nō
consulto scribendi stylum obscuro, vt tenebras itidi-
cibus offundam, sicut & Nigidius figulus & Herachi-
tus Ephesius de industria fecere, Ille vulgo culpatus
est, hic Scotinos cognominatus, ob immodicam scili-
cet quam affectauit intelligendi cecitatem. ¶ Sed ne
claudi more pilam tenere censear, tentandam esse or-
bitam duxi, nulli hacenus protritā qua me quoq;
possim Tollere humo, victorq; virum volitare p ora
Ingenerosum est (vt ait Seneca) sapere solum ex com-
mentario Nullum certe preuium sequor, vel pessimū
vel optimum, ducē me ipsum habeo Publicam viam
perambulat, vel occecatus Phyneus, non vtendū est
aliorum filo, nam crābe bis posita (vt grecorum pa-
roemia fertur) mors est. Si non detur cacumen ascen-
dere, laus erit radici non adhesisse, In magnis (vt in-
quit Propertius) & voluisse sat est. Quid utilius ha-
bes puerbiis, que succosa breuitate vberiorē sensum
moralemq; disciplinam cōplectuntur? Prout egit &
Salomon quē refert Hieronymus adagiis vite institu-

ta composuisse. Ille vna, ego alia incedo vta. Prouerbia talpis tenebricosa, lyncibus pspicua. Nihil est dedalo inuium, nihil decocto in expertum, nihil alchymenidi impenetrabile. Sagax canis latētem ferā odorat. Debet oratio, qua & Stoici utebantur tanquam punctum esse, cui nec addi quicquam nec diminui queat, quo ludat extra omnem aliorum aleam. Non inficior Ciceronis ingenium Romano imperio par fuisse latineq; facundie pomerium protulisse, tamen a Caluo attritus, a Bruto elumbis utpote superuacaneus eneruatusq; nuncupatur. Nonne angustum est legis scriptum, Interpretatio autem latissima? Palam obtinet, qui mare concha includit. Ceterum discipulus haud quaquam improbandus est, qui quod ignorat sciscitetur, preferens aliena verecunde discere (vt facere Plato consueuerat) quam sua impudenter ingerere. Ne Hieronymus cum stomacho loquat scire quod nescias. Acum inuenit, qui acum querit, viam qui nescit, qua deueniat ad mare, eum oportet amnem querere comitem sibi, Quisquis manibus pedibusq; adnititur veritatem in profundo (vt voluit Heraclitus) demersam indagare, necesse est doctorem vti Sybilla phebeo numine destituta, Museum interroget, neque indocto se committat. Nam si cecus cecum duxerit, ambo in foueam deciderint: Rara profecto avis est, eum fieri magistrum, qui nunquam manum fertile subduxerit. Tamen si Manilius senator. L. Apuleus, Syllarion statuarius & diuus q; Augustinus, insignes doctore nullo fuerunt. Verum non vna hyrudo nec estate calidus vnus dies efficit. Va.

FAVSTI POETE REGII CARMEN IN OB

itum Guidonis Rupefortis Francie Cancellarij
nunquam satis laudati.

Corruit heu vulso fortis munimine rupes
Qua sedes clarj stabat amena chori
Gratam iterum toto sedem quesivit in orbe
Nec compos voti est musa nouena sul
Alta igitur raptum sequitur super astra Guidonem
Hinc ceca, extincto lumine, terra iacet.

IDEM DE EODEM,

Haud nouit forti thesaurum rripe latentem
Proh ceco ignauus pectore gallus erat
Mulciber irato fossis ioue iussus antris
Ertulit in superos deposuitq; polos
Assequitur tanto rectos pro munere gressus
Vnde sit idalie gratior ille dec
Nec curat (tanta est directi gratia) rall
Martia lasciuo membro fouere sinu
Amissum infelix thesaurum Gallia desiet
Sed que tarda venit, vana querela venit

IDEM DE IOANNE GANEO GUIDO,
nis Rupefortis dignissimo successore.

Ecquis palladia subnixa mente negabit,
Omnibus alternas rebus inelle vices?
Ecce iterum lux est tenebroso reddita mundo,
Et reditamoto pristina forma chao.
Sed nulla est franca tellus illustrior ora,
Tanta relucentis lumina solis habet.
Nam meus astrigero Ganeus ab orbe retrahit
Francia laurigeras in loca sancta deas.
Quas secum insignis France moderator habet,
Dux erat in superas Guido beatus opes.
In noua sic abiit conuersus gaudia moror,
Nec minor est Francis fama renata plagis.
Duret Ioannes ceruo uiuacior ipso,
Lumine ne rursus terra sit orba suo.

Finis nouem epistolarum adagialiũ. P. Fausti Andrelini
iuxta musarum videlicet numerum & triũ quot
charites sunt) Epigrammatũ. Lipsiæ ex ædi
bus Valentini Schumanni Anno.

M.D.XXI.

